

netop føres frem for Offentligheden, for at de kan blive rettet og Tilstandene forbedret i Stedet for, at man i Stillehed skulde lade saadanne Forhold passere og maaske risikere, at de bliver værre og gentager sig i Fremtiden. Det forekommer mig, at det rigtige vilde være, om Nationalforeningen søgte, saa længe den har Ledelsen af disse Forhold, at imødegaa Kritikken mere ved at indføre de Forbedringer, som er paakrævede, end ved at beklage sig over, at der fremsættes Angreb. Kritik maa man nu en Gang finde sig i.

Rørdam: Jeg skal søge at efterkomme den højtærede Formands Henstilling og fatte mig i stor Korthed. Jeg skal til den sidste ærede Taler sige, at han atter misforstaar visse Ting. Han kom ind paa Spørgsmaalet om min Løn og udtalte, at jeg havde sagt, at min Løn i Nationalforeningen forudsatte ikke, at jeg skulde rejse rundt for at inspicere Sanatorier, og tilføjede, at det var sørgeligt, at Pengehensyn her skulde spille en Rolle. Det er ikke Pengehensyn, der her spiller en Rolle, Nationalforeningen kunde udmærket godt yde en større Løn til en Mand, der skulde rejse rundt og inspicere Sanatorier. Det, jeg tilsigtede med mine Ord i Kommissionen, var at gøre den klart, at det ikke var paalagt mig som Pligt af overordnede Myndigheder at rejse rundt og inspicere disse Sanatorier, og som Støtte derfor anførte jeg, at hvis dette havde været Hensigten, havde man givet mig en hel anden Stilling end den, jeg har. Det er ikke Pengehensynet, der har spillet en Rolle her.

Saa sagde det ærede Medlem, at han havde ikke brugt stærke Ord. For at ramme Tingen skulde der bruges meget stærkere Ord. Det ærede Medlem har, som sagt, beskyldt os for Mangel paa Humanitet og Pligtfølelse, og dette skulde altsaa ikke være stærke Ord, de skulde i Virkeligheden have været meget stærkere. Jeg vil overlade til det høje Ting at bedømme, om det ærede Medlem er berettiget til at fremsætte et saadant Angreb. Det ærede Medlem siger, at det er ikke ham, der er fremkommet med disse Ord, det er Kommissionen. Men dette er ganske forkert. Kommissionen har tværtimod udtalt sig meget rosende om Nationalforeningen og dens Virksomhed. Saa sagde han, at Kommissionen bestod af Folk, man i enhver Henseende kunde have Tillid til. Det kan jeg til en vis Grad ind-

rømme, men et af Kommissionens Medlemmer havde paa Forhaand taget Stilling i denne Sag, saa han burde maaske ikke være gaaet ind paa at blive Medlem af Kommissionen, det er det ærede Medlems Partifælle, Landstingsmand Harald Jensen, der allerede, inden han kom ind i Kommissionen, paa Forhaand havde fældet en meget haard Dom i denne Sag.

Det ærede Medlem kom saa ind paa noget, jeg slet ikke har villet berøre i min Tale, idet han fremhævede alt, hvad Forstanderinden paa Kaløvig Sanatorium havde gjort, at hun havde brugt Tæppebanker overfor Børnene, at hun havde tvunget dem til at spise Opkastning og sat dem i Badekar o. s. v. Alle disse Ting vilde jeg med Villie ikke omtale, for det er Ting, der selvfølgelig ikke paa nogen Maade kan forsvares. Det udtalte jeg straks, og det har været udtalt i vort Votum, da vi var ovre for at undersøge Forholdene paa Sanatoriet. Men fra at misbillige dette og til at fælde en saa knusende haard Dom over Nationalforeningens Ledere, som det ærede Medlem har gjort, er der et meget stort Skridt. Man kunde nemlig fornuftigvis ikke godt have skrevet i nogen som helst Instruks: en Forstanderinde maa ikke sætte Børn med Klæderne paa i et Badekar, en Forstanderinde maa ikke lade Børnene spise den Mad, de har kastet op, o. s. v., det kunde ikke forhindres ved nogen Instruks, og jeg tvivler ogsaa om, at det kunde være forhindret ved noget som helst Tilsyn. Naar den Læge, der tilsaa Sanatoriet en eller to Gange om Ugen, ikke har opdaget nogen af disse Ting, hvorledes skulde saa Nationalforeningens Direktion, selv om den var kommet en Gang om Maaneden, have faaet noget at vide om disse Forhold? Da vi kom til vedkommende Læge, erklærede han, at Forstanderinden var en udmærket Dame, som han var fuldkommen tilfreds med i enhver Henseende. Hvorledes skulde vi ved et effektivt Tilsyn have opdaget nogen af disse Ting.

Det ærede Medlem siger, at Frøken Petersen har udtalt, at hun ikke har faaet nogen Instruction om, hvilke Straffe hun maatte anvende overfor Børnene. Jeg tror, det er meget vanskeligt at give saadanne Instructioner. For nogle Dage siden aflagde jeg et Besøg paa et Sanatorium ved Nyborg, og der meddelte Forstanderinden mig, at en stor Dreng havde skubbet en af de smaa Dreng ud i Stranden, og Vandet var meget koldt. Saa havde hun taget denne Dreng ind og givet